

μα πλέον... Θιμοίμα μόνον τήν άρχή:

Βρούσι μου, καλδθβρουσι μου
καί γαργαροτρεχούσα...

Κι' έπειτα μ' έφριξε με τά γυμνά της μεράτα και μωδωσε δυό
ρωσμηχτά, σασατά φιλά.

— Άντε, μου έλτε και τού χρόνου!

— Έφριγα σασατώντας τά μάγουλά μου!

— Άντε στην άρχη, τής είπα, μου γέμισες τό πρόσωπό μου με τά
σάλλα σου!...

Ήταν ή πρώτη επαφή τής ζωής μου, έν παιδική άγνοία με τής
άγάτης τό φιλά. Γι' αυτό κ' ή πρώτη γεύσις, ήταν άηδής.

Ήθεσε καρός από τήν ήμέρα εκείνη, έγώ έφριγα από τό χωριό και
έπηγα στην Άθήνα. Τήν Ρήνα τή λησιόπαιδα, Κόνεϊνα νά βγάλω τό
Γεννάσιο και μία ήμέρα πήγα, σ' ενός καθηγητού τό σπίτι, γιά νά
ρωτήσω κάτι τι.

Μαθηματικό μινάλι, ό κώδ - Σπύρος και έπιστημονας καλός, είχε
βγάλει κάποιο περιοδικό τούσ «Μαργαριταρά» και είχαν έξεντελίσει, θλωσ
τούς τότε καθηγητάς τού Πανεπιστημίου, άναδημοσιεύοντας εκεί μέσα,
δουσι μ α ρ γ α ρ ι τ α ρ ε εφρισε σφά έφρα τους. Έπίσης έβγαζε και
τήν «Έπιστημονική Ήχώ» ένα μαθηματικό και φυσικοχημικό περιοδικό,
μνοαδικό γιά τήν έποχή εκείνη. Ζωσές εκεί, στό Κολωναία με τή ρημά
μητέρα του, μά άγαθή κυρούα.

Όταν χαιστήκα τήν πόρτα και μού άνοξάν, έμεινα σάν σασσιωμένος,
άντικρυμα μπρός μου τή Ρήνα.

— Βρε Ρήνα!... Σό είσαι; Πώς έδω;

Μου είπε πώς ό καθηγητής ξεκαλοκαριώζοντας ένα καλοκαίρι στό
χωριό μας, τήν προσέλαβε, σάν πέθαναν ή γογιές.

— Όστε ό κώδ-Σπύρος είχε έδω, μου είπε, όστε ή μητέρα του έλα
κάτος να τούς περιμένει.

Κάθησα.

— Μωρέ από τότε έχω νά σε δω; από τή νό-
χτα τής Πολιτιστορείτας, στη θρασιά τής 'Αι-Τάν-
τενας.

— Θιμοίμα αλήθεια έχειν τή βραδιά, πού δέν
ήθελες νά σε φιλήσω;

— Θιμοίμα... πώς μου χωσώτεις και δυό-τρία
μύλα;

— Έλα νά σου τά δώσω.

Προτίμησα τά ροδιόκωνα, κρουστά και δρο-
σερά της μάγουλα πού ήταν σάν μύλα προκιά, ποι
τά πρωτοβίλεται ό ήλιος.

Άχ τή φιλά ήταν αυτά! "Όλο μωσοβολιά και
γλίνα...

Ήθεσε κάμποσος καρός.

Έβγαλα τό Γεννάσιο και έτσι δέν ξαναείδα
πειά ούτε τόν καλόν καθηγητήν, ούτε τή Ρήνα,
ούτε τή μητέρα του. Άλλοστε είχα μάθει πώς
γίνανε από τό Κολωναία και πήγαν σ' άλλη γει-
τονιά.

Μιά άπόδραση χειμερινή βραδιά, ήμουνα στη
Λάρισα. Τί πλήξις, Θεέ μου, τί πλήξις! Σάν
δέν είχα τί νά κάμω, έπηγα στό καφέ-άιανά.

Μιά χονδρή άνατολίτισσα, χόρευε και τραγουδούσε, πλαταγίζουσα
τις σάσκες τής:

Άμην - Άμην Σμύρνη,

Τούρκος νά μη μείνη

Άιάν - Ξ,

Έβγα στην πόρτα δυό φορές

νά σου φιλήσω τις έλλές...

Άλλα κορίτσια γύριζαν άνάμεσα στά τραπέζια και κεράντουσαν ού-
ζα, μπύρες και κρασά, όταν μέσα σέ μία άν' αυτές, δέκρινα τή Ρή-
να.

— Ρήνα!

Μ' έπέλησασ. Διατηρούσε άκόμα τό δροσερό της χρώμα και τό κορ-
μί της ήσαν κρουστό και τσιουσιωτό. Μονάχα τά μάτια της πού ήταν
σάν ξαστερομένους οφθαλμούς, πάντα γελαστά, είχαν γίνει θλιμμένα, σάν
συνκεκριασμένα.

— Μιά παλθόγραμη με ξεστρώσε, μία μέρα στην Άθήνα, πού είχα
πάει στό Ζάπτειο και με πήρε στόν λαμό της! μου έξήγησε.

— Γιατί, βρε Ρήνα, έτσι;

— Άσ' τα, μίν ρωτάς... Θα σου τά πώ! Κάποτε, ως νά σχολιάσουσε
και πηγαίνουμε μαζί στό σπίτι.

Μέσα από κάτι δρόμους βλο γούδες με νερό και λάσπες, σέ μία γει-
τονιά πού ήταν βλο σιδεράθκια, πήγαμε στό σπίτι της, σέ μία μωρο-
σικονιά τής Λαρίσης. Περίσσεψε ένα δοξάτι, και μπήκαμε σ' ένα μικ-
ρο δωματίο. Ένα διπλό κρεβάτι, με οφθαλό άπάνω και κορδέλλες και
παρατεταμάτια τό γέμισε σκεδόν. Στόν τοίχο, κεντήματα και χοντρο-
χρωστεχνήματα: «Κι' αύτ ό θ ά π ε ρ ό σ η η», «Καλή - ήμέρα σας»,
φωτογραφίες, ζωγραφίες.

Μιλούσαμε κένα-δυό ώρες. Μου έβγαγε τήν θεία της και τήν κατά-

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

Έπί τέλους! Άρχισαν νά φθάνουν άλλεπάλληλες από τις έ-
παρχίες ή συνταγές τών τοπικών φαγητών πρós τόν δεικτερι-
μένον συνεργάτην κ. κ. Νικ. Τσελεμεντέ.

Αί κυρία τών επαρχιών έδίστασαν πρós στιγμήν νά στείλουν
συνταγές μαγειρικής πρós τόν κ. Τσελεμεντέ, τόν θεόν τής κου-
ζίνας, τόν άλχημιστήν τής μαγειρικής!...

Κι' άν κάνουν κανένα λάθος; Κι' άν έκτεθούν έτσι;

Φόβος και τρόμος λοιπόν...

Άλλά ό φόβος τών αυτών δέν διήρκεσε πολύ, εύτυχώς. Έ-
σκέφθησαν πιδ ψύχραιμα. Και έσπευσαν πλέον νά βοηθήσουν
τόν έκλεκτόν συνεργάτην μας εις τό έθνικόν αυτό έργον του —
διότι έθνικόν εινε — τής συλλυγής τών τοπικών μας φαγητών.

Έμπρός, κυρίες, κύριοι, δεσποινίδες! Μη διατάζετε πλέον.
Συνεργασθήτε με τόν κ. Τσελεμεντέ ύπέρ τής ευδοόσεως τού
τόσου φιλοτίμου έργου του.

ΜΠΕΚΡΗ ΚΕΦΤΕΔΕΣ

(Παλαϊά Θεσσαλονίκη)

Φροντίζομεν νά έχομεν κινάν από πρόβειο κρέας. Συμνομεν
τούς κεφτέδες, όπως πάντοτε, με κρεμμύδια φιλά, περισσότερα
αί' δτι θάζομεν πάντοτε, επίσης ψίχα μουσκεμένη και σιμι-
γην, πολύ λίγο σκόρδο λωυμένο, ζουλιχτό με τό μαχαίρι, μαϊνδα-
νό φιλό, λίγη ρίγανη έρη τριμμένη, 2-3 αυγά, άλάτι και πιπέ-
ρι μπόλικο, μία κουταλιά τής σούπας εφδι και 3-4 κουταλιές
ούδο. Πλάθονται και τραγανίζονται με λάδι, ώσπου να ξεροτη-
γαυοθούν και άμα θγανούν από τό τηγάνι, ζεστοί, τριβέτε ά-
πάνω τους λίγη ρίγανη.

ΚΕΦΤΕΔΕΣ ΜΕ ΓΙΑΟΥΡΤΙ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ

(Χαλκιδικής)

Γίνονται οι κεφτέδες, όπως συνήθως με κι-
μά βοδινό. Τους θάζομεν ένα-δυό αυγά πα-
ρπάνω και τήν ψίχα τού ψωμιού πολύ σιμι-
γμένη και ρίχνομεν στό ζύμαμα και 2-3 κου-
ταλιές τής σούπας άλεύρι. Τους τραγανίζομεν
με θούτρο προσέχοντες νά μήν μαυρίσουν
στό τηγάνισμα και άφου τραγανισθούν βλο οι
κεφτέδες, τους θάζομεν σ' ένα τετάρτο και
ρίχνομε στό τηγάνι 2-3 κουταλιές άλεύρι
νά ανακατωθή. Έχομε, έν τώ μεταξύ άνα-
λυμένο γιαούρτι με νερό — μισή όκά γιαούρ-
τι περίπου γιά 25 - 30 κεφτέδες, έν εινε τού
κεσέ θάζομε περισσότερο — και τό ρίχνομε
στό τηγάνι άνακατώνοντες νά πάρη θρασί.
Προσθέτομε άλάτι, πιπέρι κόκκινο και λίγο
μαϊντανό φιλό. Άμα πάρουν θρασί, τά ρί-
χνομε στός κεφτέδες νά θράσουν 4-5 λε-
πτά τής ώρας και κτυπομε σέ πιάτο βαθύ
τούς κρόκους μόνον από 2-3 αυγά λίγο νε-
ρό και λευμόνι και τά ρίχνομε στός κεφτέ-
δες νά άναμυθούν στη σάλτσά. Μαζύ με τό
φαγητό αυτό σερβίρεται, άν θέλομε και πι-
λάφι άσπρο.

Έστάλησαν παρά τού κ. Γ. Θεολογίτη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. — Καν Μαρίαν Σκουρ... Μακρινίτσαν Βόλου. — Μά-
λαστα, άκριβώς αυτά πού λέγετε, χαριάτικα, αυτά σάς παρακαλώ νά μου
στείλετε.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

σασί της.

—Όστε ό χειρότερός σου έχθος νά κατανήση έτσι!

— Και δέν φεύγεις;

— Δέν μωρωό!

— Θέλεις νά μιλήσω στην άστρινομία;

— Όχι.

Είπαμε γιά τό χωριό μας.

Θιμοίμα τής Πολιτιστορείτας τή βραδιά, στής 'Αι - Τάντενας τή
βράση;

«Βρούσι μου, καλδθβρουσι μου»

τής είπα, ένθιμηθείς τήν έπαθό της.

— Θιμοίμα πού έν έν ήθελες νά σε φιλήσω τότε;

— Σου ξεπτούσα μύλα ό κουτός!

— Όστε τώρα δέν θά τά θέλεις τά φιλά μου!... Θάνα πειά, κα-
θός καθήγησα μία σαγασά άληθινή!... Νά άν θέλεις μύλα πάρε. Έ-
κεί άπάνω στό ράφι, εινε άρκετά. Βολιότικα φρεβία.

— Όχι, τώρα θά προτιμήσω τά φιλά σου! τής είπα παρηγορητικά.
Και τήν έφιλήσα.

Πιδ καρό φιλά δέν γεύτηκα σέ όλη τή ζωή μου!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

